

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vir Apostolicvs seu Vita Et Virtvtes R.P. Alberti
Chanowsky è Societate Iesu in Provincia Boëmiae**

Tanner, Jan

Coloniæ Agrippinæ, 1660

Caput XII. Puapertas [Paupertas] Patris Chanovvsky.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50633)

deciduis conspergeretur, aut potu perfunderetur, nullam tamen vel tenuissimam visus est impatientis animi umbram unquam præ se tulisse, sed mitissimi instar Agnelli semper dulcissimus permanebat.

Si quando, dum Clatoviæ adesset, Drama quodpiam à Societatis nostræ hominibus populo conringeret exhiberi, operam & ipse suam conferebat, puerosque vestitu comico diligenter exornabat. Quin eo submissionis animus illius processerat, ut dum in pagis ac oppidis sua & ipse dramata induceret, si interea rusticello in scenam inducto hæsitaret memoria, nec is ea, quæ oportuit verba sciret proferre ad populum, ipse pueri prædibat loco ejusque suppleturus vices, palam dicebat ad populum verba illa, quæ puero recitanda commiserat, atque hoc & hoc rusticellum illum dicere debuisse, dicereque voluisse addebat longè majori consecuto ad pietatem in spectatoribus animorum motu, quam si scena errore omni caruisset.

CAPUT XII.

Paupertas Patris Chanovvsky.

Mater humilitatis paupertas est, adeoque cuius animum tantopere
 F 4 occupa-

occupavit filia, eius in corde, & Matrem Sanctam paupertatem habitasse facile est suspicari.

Res omnes humanas contemnit ad cōp. Albertus, ut ne vestigium pravæ cupiditatis in eo appareret. Omnia quærebat semper vilissima & abjectissima, nec ab eo potuit impetrari, ut elegantius aliquid assumeret, aut vestem novam indueret, plurimis ad hoc usus industrijs ne à superioribus lacernas suas melioribus mutare cogere-
retur; tantum abest, ut hominibus externis, alijsque quibus nulla erat in eum auctoritas, spem relinqueret aliquid eiusmodi à se unquam impetrandi,

Astu ergo quodam tempore eum est aggressus non nemo; cuius tamen nomen hæcenus, ut & facti huius locus ignoratur. Dormientis Patris religiosam togam nimio usu vehementer attritam, aliam quãdam elegantem, & figuram quidem à veste Societatis Iesu Religiosis portari solita, non abssimili, sed è materia quâpiam nitidiore, & floribus pressis conspersa alicubi noctu commutarunt; nec id Pater cum matre, idque for è ante lucem, se indueret, sed nec deinde diebus aliquot advertit; ita nimirum animo à terra avulso cogitationibus

bus

bus omnibus in cælo habitabat. Contigit tandem, ut familiaris quispiam ei togam illam novam tam elegantem gratularetur: & tunc Pater oculis in vestem conversis fraudem primò advertit, ductoque ex imo pectore suspirio vultu toto verecundiam ostendit; atque ex illo statim vestigio, cum nesciret ubi, aut à quo toga illa subtrusa esset; aut quot diebus in ea circumivisset, gradum Clatoviam convertit, ubi veste illa peregrina posita, aliam è panno simplici in Collegio assumpsit.

Pileo utebatur vilissimo & vetusto, quì circa caput undequaque dependulus tantum, creabat molestiæ & impedimenti, quantum adversus aëris injurias præsidij afferebat.

Cum in Rabij Arce (ut dictum est capite 9.) moraretur; quidam militaris Præfectus cognomine Lafossa, hunc talem eius attritum planeque inutilem pileum miseratus, Passavia ex Bauaria alium pretio quatuor imperialium afferri curavit, eiq; donavit: quod donum cum Pater excutere sine offensa non posset, accepit tunc quidem cum gratijs, sed ubi primum potuit, Clatoviam se se contulit, ibique pileo illo P. Rectori Collegij illius tradito, alium to-

30

tius Collegij vltimum suis usibus accepit.

Tibias vestiebat semilaceris tibialibus, quæ assutis ac superassutis lappis sæpius reficiebat: nullaque subtus ad cutem alia è lino tibialia adhibebat.

Quæ à Matronis pijs accipiebat nonnunquam pro suo usu dono indusia ea esse facta oportebat ex tela crassissima: alias vel ea omnino repudiabat, vel obvio mendico donabat ex templo, identidem dictitans *assuum suum* (ita corpus appellabat) *tam delicate non esse tractandum*. Abunde iam supradictum est, quàm vilibus sive escis delectatus; const. b. tamen rusticis, aliisque passim omnibus cura, & quando epulari vellet, præcipuè in sculo è coagulo confecto delectari magis, & rapis flavis, aut simili quopiam plantè abiectissimo esculentato. Vltimæ omnino notæ cerevisiam, quam *raram* vocamus, ille non raro eibi loco sibi curabat apponi, sed calefactam; in quibus scilicet in tibus, & frigenti ventriculo suppetias allaturus. Sæpe accepta à vicino rustico parte panis & caferi facere prandium consuevit apud limpium aliquem fonticulum. Priusquam Collegium Clatoviæ esset erectum, apud Viduam quandam

quandam non lucupletem, diversorium e-
 legerat; ut & alias ad pauperiores longè,
 quàm ad divites libentiùs se conferebat, a-
 deo, ut apud nullum consanguineorum su-
 orum læpius, maiorique cum voluptate,
 sit visus commorari; quàm apud Germa-
 nam suam sororem Magdalenam, utpote
 reliquis pauperiorem; quæ quid palato e-
 ius arrideret probè gnara, aliud ei non ap-
 ponebat, quàm panem & pisa, & non-
 nulla è farina parata cibaria pauperibus
 non inusitata: apud quam tamen dicebat
 ille tractari se nimis adhuc delicatè. Die-
 bus esurialibus nobilium mensas piscibus
 graves, ut poterat, fugiebat, seque con-
 ferebat elanculum ad eos à quorum pran-
 dijs domestica inopia pisces iussisset exula-
 re.

Vt autem maximam ex hoc rerum om-
 nium terrenarum contemptu ortam animi
 fui quietem, & caelestem quandam lique-
 scentis pectoris lætitiã declararet, cano-
 nillare solebat nonnunquam vultu hilario
 verba sequètia sermone boëmico (ST A-
 RAL SEM SE GIZ SE NESTARAM: VV-
 CERA SEM ME MALY PENIZ
 DNES NIC NEMARA) *Sollicitudine affli-*

ctus

ccc-
 bus,
 s re-
 alia è
 nun-
 è fa-
 s vel
 dico
 ns a-
 tam
 iam
 s de-
 aliis-
 epu-
 con-
 au-
 ntem-
 nam
 o h-
 eni-
 nari-
 pra-
 cere
 all-
 ium
 tiam
 adem

ctus, curis anxius fui, iam non affligor; heri habui obulum, & hodie nihil habeo.

Pro suo in administrandis officijs parochianibus labore accipiebat quidem subinde stipendium aliquod perquam exiguum; ut à tamen indicabat statim non se illud in usus proprios convertiturum, sed templo reparando, aut exornando applicaturum; dabantque propterea etiam pauperes rusticæ pecuniam, perquam lubentes, & bene contenti.

Ordinaria, quam secum circumferebat ubique iupellex, præter parvuli IESU statuam ligneam, præterque libellulos, imagines, rosaria, agnos Dei, grandi cuidam sacco coriaceo inposita, erat pecten, ignitulum, cereus, tintinnabulum, hostiæ, emplastra, forficulæ, & curandis medicis fonticulis necessarius apparatus. Nullum cultrum, nullumque habebat mantile, sed unicum servabat stropholum, quo & faciem pro mantili abstergebat, idque in rivis obviis eluebat ipse, vel eius puer, ac deinde super pileum extenuum per viam ad solem exsiccabat.

Consanguineis suis nullas divitias, nihil procuravit temporale, sed quosdam ex eis reliquit, ut prius erant, valde egenos.